

ממעין השינאה

במשנת רבוה"ק מאיז'בצא וראדזין זלה"ה

העלון נתנדב לע"ר רבותינו הקדושים
ולזכות יהושע בן חוה לאה ומשפחתו

פרשת
אחרי
קדושים

עלון
מס' 88

בית יעקב פרשת קדושים אות כ"ג

מתוך השיעור בספרי רבותינו זי"ע
על ידי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

**עבודת המולך הוא בעקירת אהבת הבנים וכיוצ"ב
ועבודות כאלו אין רצון השי"ת בורא העולם בכך.**

ואל בני ישראל תאמר איש איש מבני ישראל וכו' אשר יתן מזרעו למולך מות יומת עם הארץ ירגמוהו באבן. הענין בזה, כי עבודה זו הציל השי"ת והפריש מעבודת האומות, שזה ידוע כי עיקר עבודת האדם להשי"ת כי האדם יצמצם עצמו מכל אהבה ותאות עוה"ז, ורק לאהבת השי"ת לבדו, ועיקר האהבה אשר להאדם הוא לבנו, ועבודת המולך היתה להקריב בניהם, היינו שדימו בנפשם שזה תכלית הנרצה שיבטל כל מהות השארתו ובזה ירצה השי"ת, ולזה הזהיר לנו התורה אשר בזה לא בחר ה', כי השי"ת חפץ בעבודה אשר הוא בישוב הדעת, וכמו שמצינו (ירמ' ז' לב) ובנו במות התפת אשר בגיא בן הנם לשרוף את בניהם ואת בנותיהם באש אשר לא צוית ולא עלתה על לבי. ואף שאמר הקב"ה לאברהם אבינו קח נא את בנך וגו', לא אמר רק להעלהו וכדאיתא (בראשית רבה פ' נ"ח.) שחטאו לא אמרתי אלא העלהו, הוא כדי להראות גודל יקרת אברהם אבינו ע"ה איך הוא דבוק בהשי"ת בכל לבבו, אבל באמת לא חפץ השי"ת בעבודה כזו, כי רצון השי"ת רק בישוב העולם, וכמו שכתוב (ישעי' מח, יח) לא תהו בראה לשבת יצרה. לזה כתיב בלשון 'עם הארץ' והיינו עם שעוסק בישוב הארץ והעולם, וכדאי' (תו"כ קדושים פרשה י') עם שבגיני נבראת הארץ, והם עובדים להשי"ת בישוב הדעת בזה בחר השי"ת, ולכן זה הסוג עם הארץ ירגמוהו באבן, כי זה הוא עיקר העבודה שבחר השי"ת בישוב העולם, כי מי שמטובת עוה"ז ישכח מהבורא ית' מזה לא דבר הכתוב.

שיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א

כן טבע הקב"ה בטבע בריותיו ובהקריב אדם את בנו באש לקרבן מוקטר אז יקרא שהוא יצא לגמרי ממערכת מציאותו ויצא מטבעו והפקיר את עצמו וכל רצונותיו והתיר את כל מוסרות התקשרויות נפשו מלהיות משועבד בהתקשרות עם שום רצון ואהבה כלל וכלל, וכל מהותו ועצמותו הקריב ונתן לגבוה, ועפ"י הדעת החיצונית נדמה זה להדבר הנעלה והרם ביותר שהאדם התרוקן מכל התקשרויות נפשו ונפקע מכל שעבוד מגביל ולא השאיר שום מציאות לעצמו ומקריב את הקדוש ויקר לו מכל למען ערך עליון, ואין לך עבודה מושלמת וחלוטה מזאת. אבל אמנם השי"ת הזהיר את ישראל שלא ילכו בדרך

התפיסה החיצונית הוא שהשלימות הוא בביטול כל השארות מהאדם.

ואל בני ישראל תאמר איש איש מבני ישראל וכו' אשר יתן מזרעו למולך מות יומת עם הארץ ירגמוהו באבן. הענין בזה, כי עבודה זו הציל השי"ת והפריש מעבודת האומות, שזה ידוע כי עיקר עבודת האדם להשי"ת כי האדם יצמצם עצמו מכל אהבה ותאות עוה"ז, ורק לאהבת השי"ת לבדו, ועיקר האהבה אשר להאדם הוא לבנו, ועבודת המולך היתה להקריב בניהם, היינו שדימו בנפשם שזה תכלית הנרצה שיבטל כל מהות השארתו ובזה ירצה השי"ת: החיבור והאהבה הגדולה ביותר לבן אדם הוא אהבת הבנים כאשר

האומות אף בעבודתם אותו יתברך [כן נראה שמפרש הפסוק כאן] כאשר יבאר.

הקב"ה חפץ במציאות האדם ובישוב דעתו ואינו חפץ בהירוס צורתו.

ולזה הזהיר לנו התורה אשר בזה לא בחר ה', כי השי"ת חפץ בעבודה אשר הוא בישוב הדעת, וכמו שמצינו (ירמ' ז' לב) ובנו במות התפת אשר בגיא בן הנם לשרוף את בניהם ואת בנותיהם באש אשר לא צויתי ולא עלתה על לבי. ואף שאמר הקב"ה לאברהם אבינו קח נא את בנך וגו', לא אמר רק להעלהו וכדאיתא (בראשית רבה פ' נ"ח). שחטו לא אמרתי אלא העלהו, הוא כדי להראות גודל יקרת אברהם אבינו ע"ה איך הוא דבוק בהשי"ת בכל לבבו, אבל באמת לא חפץ השי"ת בעבודה כזו, כי רצון השי"ת רק בישוב העולם, וכמו שכתוב (ישעי' מח, יח) לא תהו בראה לשבת יצרה: הקב"ה הוא בורא העולם ומנהיגו והוא אשר ברא את האדם בטבעו ובמערכת צרכיו ותשוקותיו ורצונותיו, ואם כן הרי מוכרח שצרכי האדם וכל צורת חייו בזה העולם עם כל פרטי מערכת התקשרות נפשו וכו' כל זה הם רצון השי"ת ומחוקתם תכנית צורת בריאת העולם והאדם אשר יצר ושירטט בכוונה תחילה לטובת בריותיו, ואנו בריותיו הוא עשאו ולא אנחנו אשר נבראנו [על כרחנו] על ידו ית' בגבול תכנית מחוקקת זו, ואין מנוס ואפשרות לצאת מצורתו וטבע בריאתו איך שנוצרנו ברצונו ובכוונה מכונת ובחכמה עליונה עמוקה, ואין רצונו הטוב בכך שנקלקל ונשחית את צורת הבריאה וטבעי אנושיותנו עם כל המשתמע בכך, והוא ית' חפץ בטובת הבריות ובנועם חייהם לטוב להם כל הימים אף של העולם הזה אשר ברא בחכמה להנות בהם בני אדם, על כן הרחיק השי"ת מאד מאד עבודות כאלו של הפקעת מוסרות אהבת בנים וגדרי הטבעים המוכרחים לישוב דעת הבריות באשר יוצאים מגדרי עולם ושוברים ומהרסים את צורת האדם וצרכי גופו ונפשו המוכרחים אשר נתגדרו ונתעצבו על ידו ית' ברצון ובכוונה להיטיב, כי הם העובדים [אף אם את השי"ת] בתפיסת דעת רשע הלזו הם משחיתים ומבלי עולם היפך רצונו וכוונתו בבריאת עולמו, והמה מדמים שהשי"ת הוא היפך הטוב ובוחר בעיניו נפש שאינו רוצה בטובת ובחיי בריותיו אלא להיפך שכדי להתקרב אליו ולשאת חן בעיניו אי אפשר רק ע"י שישבר האדם צורת הבריאה וטבע בריאתו מכל וכל עדי כדי שיבצע האדם תכלית אכזריות לנפשו וישתק את

מעינו וישחית את צורתו המתוכננת בגבול וימית את עצמו מכל אהבות נפשו [המושרשים בו מהכרח כללי הטבע אשר הטביע הקב"ה בעולמו, ואי אפשר בלעדיהן לחיות בישוב הדעת בצורה מתוקנת ומיושבת], ואם כן זה האדם עובד את השי"ת באופן של חורבן והירוס עולם היפך מכונת רצונו ית', ותופל דברים רעים עליו ית' החפץ בחיים אשר לא כן ח"ו, כי גם כל מצותיו אשר ציוה הם הכל בגבול ישוב דעת הבריות שיעמדו לפניו י"ת בכל מציאות נפשם וטבעיהם בהתקשרות של ישוב הדעת עם כל היקף הנפש והגוף בצורה מתוקנת, ואיננו רוצה בהירוס מערכת האדם רק בתיקונו, וגם נסיון העקידה לאברהם אבינו לא היה רק למען התחברות ליבו להראות את גודל דבקותו בקונו אבל לא היה שום תכלית ורצון עליון שישליך ממנו אהבת הבנים ושיקבע עבודתו בדרך זו כי הוא י"ת אוהב את בריותיו אשר ברא ואינו רוצה בהשחתת עולמו ובריותיו ובבלבול וטירוף דעתם ח"ו.

והנה כאן במאמר זה הדגיש את ענין רצון השי"ת בישובו של עולם ובחיי עוה"ז של בריותיו, ושלא יקלקל וישחית האדם בעבודתו את צורתו וצביונו כי אין רצונו של השי"ת החפץ בחיים בכך, וגם יפול הנופל ממנו [גם בענין פרט זה אפשר להאריך, והענין מובן וידוע ה"י], ואמנם יש עוד דברים גדולים בגו', כי זה האדם המתאמץ בכוחו לצאת ממערכת טבע יצירתו ולהרוס את צורתו, הרי בפנימיות הדברים יש כאן מרדנות של גאווה נגד השי"ת יוצרו ומחוללו, והרי הוא מדמה בעצמו שהוא כל יכול ואין הוא משועבד ומצומצם לגבולות ולצרכים של טבע בריאתו שנטבע בו מיוצרו, ובכוחו הגדול יכול הוא לנתק כל מוסרות צביונו והוא כל יכול בתכלית ובלתי מוגבל כלל, ויש כאן הריסה של הנברא לעלות לתחום של בורא ויוצר הכל יכול תחת להיות מכיר שהוא יציר נברא האסור במוסרות מוגבלות של צרכים וכללים אשר נגבלו עליו מיוצרו אשר צר צורתו וצורת כל הנבראים, אם כן הרי שיש כאן מרדנות ופריצת גבול של הנברא להדמות ליוצרו בגאווה ובוז במסוה של עבודה ומסירות נפש אליו, וזה הדבר חמור מאד מאד ושנוא בעיני ה'.

וזה הענין מודגש ונרגש יותר בנוסח הדברים כפי אשר נכתבו בספר הקדוש מי השילוח (ח"ב) בפרשתינו (אשר ממנו ז"ל מקור הדברים בב"י כאן, ואם כי לא נזכר שמו

בהדיא, וכאשר שהוא ברובא דרובא ממאמרי בית יעקב אשר מקורו טהור מבית אבא גם בסתמא בלא הזכרת השם) וזל"ק: ומזרעך לא

תתן להעביר למלך (י"ח כ"א). היינו שעכו"ם עובדים בכח זה שאין אהבה בעולם יותר מאהבת אב לבן והעכו"ם מראים שאינם רוצים להיות משועבדים לזה הכח, אבל השי"ת אסר עבודה בכח זה שאומרים העכו"ם שיש להם כח גדול מזה לעזוב ולמסור אהבה זו לדחלא דלהון, אכן השי"ת הציב בעולם שרוצה בזה האהבה שהאב אוהב לבן, עכל"ק.

'עם הארץ' שהם אנשי הישוב הם העומדים נגד המהרס גבולות עולם להרחיקו מעליהם.

לזה כתיב בלשון 'עם הארץ' והיינו עם שעוסק בישוב הארץ והעולם, וכדאי' (תו"כ קדושים פרשה י) עם שבגיננו נבראת הארץ, והם עובדים להשי"ת בישוב הדעת בזה בחר השי"ת, ולכן זה הסוג עם הארץ ירגמוהו באבן, כי זה הוא עיקר העבודה שבחר השי"ת בישוב העולם, כי מי שמטובת עוה"ז ישכח מהבורא ית' מזה לא דבר הכתוב: בני ישובו של עולם העובדים אותו ית' בישוב הדעת בתוך כללי וצורת העולם כפי אשר צייר ושירטט השי"ת, הם העומדים מנגד זה האיש המתיימר להרוס ישובו של עולם בעבודתו המופרזת והמופקרת ההורסת ומסרסת צורת העולם והברואים המתוקנת, והם אשר ירגמוהו באבן, כי הוא המזיק והמחריב את ישובו של עולם לענות נפש ולבלבל ישוב הדעת וההסדר המתוקן בעבודת השי"ת הישרה אשר סידר ותיכן אל ברואי העולם לתקן את הנפשות בדרכים המתוקנים לפי כללי העולם בישוב דעת מהיותו חפץ בחיים ורוצה בטוב בריותיו ובישוב דעתם ובהשארות מציאות נפשם בצביונם. ואף כל צמצומי התשוקות והרצונות והעבודות קשות שבמקדש העבודה אף שהם בתחילה קשים ומענים את האדם הרי האמת שהם לטובתו להכינו ולבררו שיעמוד בקומה זקופה ובנפש בהירה ומבוררת בשלימות המציאות.

ובמקומות אחרים בספרי רבותינו זי"ע נתבאר עוד בתוספת דברים שזה התפיסה בדרך העבודה שצריך האדם למחוק את עצמו ולמסור נפשו מבלי היותו קיים בצביונו ובמציאות נפשו וישוב דעתו,

זהו חלק גויי הארץ אשר הם חלק רע ועומדים בהסתר פני ה' ואינם חלק ה' ונפרדים המה מהכרת מציאותו ית' ומלהיות דבוק בו באהבה וחיבה, ולזה הנה אכן כי הם בהיותם עומדים חיים וקיימים בגופם ונפשם בפועל מציאותם והרגשת עצמם הרי שהם נפרדים ורחוקים בהחזרת פנים מאת פני ה' ואין להם אפשרות דיבוק רק במסירות נפש ובאפיסת מציאותם לגמרי כי הם כאשר הם הרי עומדים בסתירה ובהיפך מהתקרבות ואינם חפצים ללכת אחריו ולדבקה בו בכל לב ורצון, לא כן בני ישראל שהמה חלק ה' עמו ממהות טבע גזע קודש בני אל חי והם מבוררים וזכים והכרתם את ה' להסתופף תחתיו בהכנעה של אמת בדבקות נפשם באהבה היא רצונם האמיתי וטבע ושלימות מציאותם ואינה סותרת ומהרסת את מציאותם כי אם להיפך, והדברים ארוכים ורחבים וידע איניש בנפשיה.

ומן הענין להסמיק עוד דברי נועם מרבינו זי"ע בבית יעקב פרשת אחרי מות כ"ט וזל"ק: והנה אף שהנזיר מקדש את עצמו בזה שכל טובות עוה"ז אצלו כאגב ומוֹתָר, אכן באמת אין חפץ ה' בזה שהאדם יחסר עצמו מכל וכל, כי רצונו ית' בישוב העולם כענין שנאמר (ישעי' מח, יח) לא תוהו בראה לשבת יצרה, לכן נקרא הנזיר חוטא שחטא על הנפש שציער עצמו מן היין, וכדאיתא בגמרא (תענית יא, א) ובזה"ק (נשא קכז), כי השי"ת חפץ חסד הוא והציב רצונו בעולם שאדם יתנהג בדרך ממוצע, וכענין שהתפללה חנה לא ארוך ולא גוץ לא חכם ולא טפש רק מובלע בין אנשים כדאיתא (ברכות לא:), ולא שיצמצם אדם את עצמו עד שישכח בעצמו לגמרי. ובמלאת ימי נזרו היה מגלח שערותיו והשליך תחת דוד זבח השלמים (נשא ו, יח) בזה בירר את עצמו שכל ענין הזירו היה רק שיוכל לאכול זבח שלמים, שיש בהם חלק אף לבעלים, אשר אם לא ה' מזיר עצמו לא ה' יכול לאכול שלמים, כי היה מדמה בנפשו איזה כח שבכחו עשה חיל, לכן היה מוכרח מתחילה להתקדש ולהזיר עצמו למסור נפשו להשי"ת, להכיר שאין לו מצדו שום כח, ואחר שהתברר בזה אז בכחו לקבל אף קרבן שלמים... עכ"ל.

ואהבת לרעך כמוך - זה כלל גדול בתורה

הטובות שאדם מסגל הוא מכניסם לעצמו ומנין יבוא שאדם רוצה להיטיב עם חבירו להשפיע לו

ואהבת לרעך כמוך אני ה' (י"ט י"ח) שמצות ואהבת לרעך כמוך יתגדל כבוד שמים, שמצד הטבע כל

ואלה יעמדו על הברכה להפצת אור תורת רבוה"ק זיע"א

לרפואת הרב לוי מרדכי בן פיגה דבורה
לרפ"ש בתוך שאר חולי ישראל.
נתנדב ע"י משפחתו.

החפץ בעילום שמו
זכות רבינו בעל המי השלוח זיע"א תגן עליו להיושע
בכל טוב סלה

נתנדב להצלחת הבה"ח אהרן קרמר נ"י
נתנדב ע"י משפחתו.

לע"נ הרה"ח ר' יצחק מנדל ב"ר ישעיה שנוור ז"ל
נלב"ע י"ד תמוז תשפ"א
הונצח ע"י משפחתו שיחי'

ממה שחנן אותו ה', הוא מפני שיודע שכמו שהוא
נברא מהשי"ת כן גם חבירו נברא השי"ת, הלא אב אחד לכלנו אל
אחד בראנו ולמה נמנע חסד זה את זה זרע ברוכי ה', וגם ממה שיודע
האדם שלא כחו ועוצם ידו עשה לו חיל רק מתת ה' היה לו וממילא
יקיים בו רצון הנותן, ונמצא מזה עצמו שאוהב את רעהו כמוהו נתגדל
כבוד שמים. וכן צריך לקיים מצות ואהבת לרעך כמוך שכמו שהאדם
אוהב את עצמו אף על פי שמכיר עצמו ויודע חסרונו מ"מ על כל פשעיו
תכסה אהבתו לנפשו, וכן צריך לאהוב גם את חבירו אף על פי שמכיר
אותו לבעל חסרון וזה מורה אני ה' שכמו שהשי"ת אוהב את שניכם
אע"פ שמכיר חסרונכם, כדאיתא בגמ' (קידושין לו.) בין כך ובין כך אתם
קרוים בנים וכו'. (מי השילוח ח"ב פרשת קדושים).

קול ששון וקול שמחה

נזר ברכות לרוב ואיחולים נלבבים, עם שירי הלל ותודה שזורים
לכבוד מכובדנו היקר והנעלה, איש אשר רוח בו בדעת ובתבונה
מלא מדע ותורה תמימה, מתנהג בחסידות ומלבשתו ענווה
יראתו קודמת לחכמתו, מוקיר ותומך רבנן בלב ונפש חפצה,
אהבת תורה וחסד מנת חלקו וחבלו לשם ולתפארת ה"ה

הרה"ח אהרן עמרם שפיצער שליט"א

לרגל השמחה השרויה במעונו

באירוסיו בנו למזל טוב

הבחור החתן, לומד ושוקד על התורה ועבודה,

עדין לשם ולתפארת, אהוב לשמים ולבריות

כמר שמעון הי"ו

יהא רעוא מן קדם אבוהון דבשמיא, שזה הזיווג יעלה יפה,
ויזכו לראות רב נחת ותענוג דקדושה מכל יו"ח, במדה מרובה וגדושה,
וישרה שכינה בכל מעשי ידיכם, עם שפע רב ממעל, להמשיך להגדיל תורה
ולהאדירה,

אורך ימים בימינה ובשמאלה עושר וכבוד,

מתוך מנוחת הנפש והרחבת הדעת בבריות גופא ונהורא מעליא, אמן.

המברכים בידידות נאמנה

מורשת בית איזביצא ראדזין

השיעור השבועי

מאת ב"ק ארמו"ר שליט"א

בספרי רבותינו הקדושים מאיז'בצא וראדזין זיע"א

מתקיים מדי שבוע ביום רביעי בשעה 23:00 בלילה
בבית המדרש דרוהביטש (בגזר"ג) רחוב מלאכי 9 בעיה"ק ירושלים

בשורה טובה לדורשי ה' וטובו

בעזה"ת בשעה טובה שיעור הרש' בספרי רבוה"ק זיע"א

ע"י ב"ק ארמו"ר שליט"א,

בבית החסידים 'סטוטשין' ברחוב גבעת משה 5,

דורשי ה' החפצים לזכות את הרבים באור תורה ולישול חלק בהוצאת הגליון, (ליזכות, לרפואה, לישועה, או לעילוי נשמה) נא לפנות למערכת
במספר 058-3256436 או ע"י כתובת מייל ri0583256436@gmail.com ושכרו הרבה מאד על פי פעלו.
כמו כן כל מי שיש הערות בעניני הגליון ולכל עניני הגליון ולקבל את העלון במייל יש לפנות בכתובת הנ"ל

להשיג את ספרי רבותינו הקדושים במייל של המערכת

יו"ל ע"י עמותת מורשת בית איז'בצא ראדזין ע"ר